

Syvogtyvende Kapitel.

Den følgende Dag rejste Per hjem. Overfor Inger nævnte han lige den ledige Vejassistentpost men kun, for at hun kunde vide, at han havde søgt ogsaa udenfor København, foreløbig dog uden at finde noget, der kunde passe for dem — „for den Plads er jo da umulig“.

Saa gik Dagene igen i den gamle, ensformige Skure, mens Efteraaret gled ind over Landet med al Slags skiftende Vejr. Per havde noget Opmaalingsarbejde hist og her; af større Arbejder havde han derimod ingen for Tiden.

Inger mærkede, at der var sket en Forandring med ham. Han havde straks været rørende glad ved at være hjemme igen, havde den første Dag næsten ikke villet slippe Børnene afhænde og havde bragt Gaver med til dem allesammen. Men der var kommen noget stundesløst over ham og dertil — overfor hende — noget tilbageholdent, næsten sky, hvad der ikke lignede ham. Han, som ellers kunde sidde timevis ved sit Vindu med en Pibe eller en Cigar og følge Skyernes Gang over Himlen, kunde ikke falde til Hvile noget Sted. Hun kunde høre ham gaa frem og tilbage inde paa sit Værelse, som om Rejseuroen